

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Mgr. E. M.**, zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věcech služebního poměru**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, proti rozhodnutí ředitele ze dne 22. 4. 2015, č. j. 82/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 Ad 14/2015 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014, zvýšil náměstek ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ve věcech služebního poměru (dále také jen „náměstek“) podle § 122 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“), žalobkyni dnem 1. 10. 2014 osobní příplatek na 2 530 Kč měsíčně. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je patrné, že ke zvýšení osobního příplatku došlo na základě plnění úkolů v rámci výkonu služby a zvládnutí činností při operačním řízení na Integrovaném operačním středisku.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Městský soud v Praze shora citovaným rozsudkem žalobu podanou žalobkyní proti rozhodnutí žalovaného zamítl. V úvodu rozsudku shrnul dosavadní vývoj sporné věci. Poukázal na to, že rozhodnutím ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009, zvýšil náměstek žalobkyni osobní příplatek na 2 100 Kč. Dne 27. 4. 2009 odvolal náměstek

žalobkyni z uvedené pozice a ustanovil ji na služební místo komisař u Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Integrované operační středisko. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, přiznal náměstek žalobkyni dnem 1. 12. 2009 osobní příplatek ve výši 1 500 Kč. Prvostupňovým rozhodnutím (napadeným v nyní projednávané věci) pak zvýšil osobní příplatek žalobkyně na 2 530 Kč.

[4] Městský soud nesouhlasil se žalobkyní v tom, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné. Nesouhlasil ani s tím, že by měla být dvě různá řízení žalobkyně vedena ve společném řízení; uvedl, že způsob vedení řízení je výlučně na služebním funkcionáři. Rovněž nesouhlasil se žalobkyní v tom, že by byly námitky natolik těsně provázané, aby musely být projednány ve společném řízení, neboť rozhodnutí o zvýšení osobního příplatku a rozhodnutí o žádosti žalobkyně o doplacení služebního příjmu mají odlišný předmět. Dále se vyjádřil k samotnému jádru sporu; se žalobkyní souhlasil ohledně kontinuity osobního příplatku, kterou se velmi podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014 - 46. Z tohoto rozsudku plyne, že při ustanovení příslušníka na nové služební místo nezaniká jeho nárok na již přiznaný osobní příplatek. Ke změnám osobního příplatku dochází jen na základě rozhodování podle § 122 odst. 1 služebního zákona. Městský soud konstatoval, že pokud nebyla součástí rozhodnutí o přearažení žalobkyně na jiné služební místo také změna či odnětí osobního příplatku, zůstal žalobkyni na novém služebním místě tento původní osobní příplatek ve výši 2 100 Kč. Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009 však byl žalobkyni přiznán osobní příplatek ve výši 1 500 Kč; ačkoliv se mělo jednat o odměnu za kvalitní službu, došlo reálně ke snížení původního osobního příplatku a tedy i k odstranění původního rozhodnutí o osobním příplatku ze dne 17. 2. 2009. Soud uvedl, že služební funkcionáři vycházeli ze závěrů o diskontinuitě osobního příplatku; přestože byl tento postup nesprávný, nepodala žalobkyně proti tomuto původnímu rozhodnutí (o přiznání osobního příplatku ve výši 1 500 Kč) žádný opravný prostředek, takže se jednalo o pravomocné rozhodnutí, kterému svědčila presumpce správnosti. Žalobkyně podala opravný prostředek až proti nyní napadenému prvostupňovému rozhodnutí, kterým jí byl osobní příplatek dále zvyšován.

[5] Podle městského soudu bylo vyloučeno, aby existovalo více různých rozhodnutí o osobním příplatku vedle sebe, neboť vydání druhého rozhodnutí, které by mělo existovat souběžně s rozhodnutím prvním, brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. To však nevylučuje změny, k nimž dochází na podkladě § 122 odst. 1 služebního zákona, kterým je osobní příplatek přiznán, změněn nebo odňat. Nemohl obstát ani názor žalobkyně, podle něhož může docházet ke kumulaci osobního příplatku. Městský soud závěrem souhlasil se žalobkyní, že jí byl osobní příplatek snížen, ačkoliv v odůvodnění příslušných rozhodnutí je pozitivní hodnocení její práce; žalobkyně se však v takové situaci měla bránit již proti rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, kterým jí byl její osobní příplatek reálně snížen ze 2 100 Kč na 1 500 Kč.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

pokračování

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka nesouhlasila s posouzením námitky nepřezkoumatelnosti městským soudem. Upozornila na to, že v rámci čl. III bodu 1 odvolání ze dne 22. 10. 2014 poukazovala na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť služební funkcionář vycházel ze skutečností, které neměly oporu ve spisu. Uvedla, že nepřezkoumatelnost namítala jednak ve vztahu k rozhodnutí ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014, o zamítnutí žádosti o doplacení služebního příjmu, ale také ve vztahu k rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014; s ohledem na to měla být její námitka vypořádána v rámci rozhodnutí o odvolání proti druhému z uvedených rozhodnutí. Městský soud sám označil prvostupňové rozhodnutí za „minimalistické“, čímž pouze potvrdil nedostatečnost jeho odůvodnění. Stěžovatelka poukázala na to, že také čl. III bod 2 směřoval do obou shora uvedených prvostupňových rozhodnutí. Rovněž čl. III bod 3 směřoval proti názoru uplatněnému správním orgánem v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014, a jako takový měl být v rozhodnutí o odvolání řádně vypořádán.

[8] Dále namítala, že mělo dojít k rozhodnutí o odvolání ve společném řízení ve věcech rozhodnutí ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014, a ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014. Vhodnost vedení společného řízení odvozovala od předmětu daných řízení, jejichž základ byl jednotný; další rozhodování v obou řízeních záleželo v posouzení totožné otázky, kterou byla výše jejího osobního příplatku. Služební funkcionář nejednal v souladu se základní zásadou činnosti správních orgánů, kterou je hospodárnost řízení.

[9] Stěžovatelka považovala za nesprávný i právní názor městského soudu zejména v posouzení charakteru rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, kterým bylo rozhodnuto o zvýšení stávajícího osobního příplatku (před tímto zvýšením ve výši 2 100 Kč), a to pro kvalitní plnění služebních úkolů. Městský soud provedl čistě formalistický výklad obsahu citovaného rozhodnutí, který však odporoval jeho smyslu a účelu. Stěžovatelce do vydání posledně citovaného rozhodnutí náležel osobní příplatek ve výši 2 100 Kč a následně mělo dojít k její další pozitivní motivaci jeho zvýšením. Vzhledem k tomu nelze přijmout závěr městského soudu, podle něhož došlo citovaným rozhodnutím k odstranění rozhodnutí o původní výši osobního příplatku ze dne 17. 2. 2009. Stěžovatelka upozornila, že v důsledku takového výkladu by byla „odměněna“ za mimořádně kvalitní výkon služby snížením osobního příplatku o 600 Kč, tedy z původních 2 100 Kč na 1 500 Kč, takový závěr však nelze přijmout.

[10] K odůvodnění napadeného rozsudku, podle něhož služební funkcionáři zřejmě vycházeli ze závěrů o diskontinuitě osobních příplatků, konstatovala, že tento názor služebních funkcionářů jí nebyl znám. Rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, vykládala v souladu se zákonem a odůvodněním plynoucím z tohoto rozhodnutí a dospěla k závěru, že se jedná o rozhodnutí, kterým je jí zvyšován osobní příplatek z částky 2 100 Kč na částku ve výši 3 600 Kč, proto neměla důvod proti takovému rozhodnutí brojit odvoláním. Nesouhlasila ani se závěrem městského soudu, podle něhož „se opomněla včas bránit“. Podle stěžovatelky je nutné zdůraznit, že správní

orgány od počátku zastávaly názor, který byl v rozporu s judikaturou, což šlo k její tíži. Upozornila na to, že osobní příplatek jí byl přiznán jako odměna a není proto možné, aby v důsledku nesprávného a přepjatě formalistického výkladu následně pobírala osobní příplatek nižší, než před přiznáním této „odměny“. Nikdy netvrdila, že by z její strany měly být pobírány dva osobní příplatky, jak částečně dovodil městský soud. Konstantně tvrdila, osobní příplatek činil 2 100 Kč a byl následně zvýšen o 1 500 Kč a od této doby činil celkem částku 3 600 Kč. Úvahu soudu o vícečetné změně pracovní pozice a s ní spojené nemožnosti sčítání osobních příplatků z každé této změny považovala za absurdní. Soud podle ní již počítal s postupem služebních funkcionářů v rozporu se zákonem. V citovaném případě by již dopředu bylo počítáno s tím, že služební funkcionáři opomíjí kontinuitu osobního příplatku a budou tak postupovat v rozporu se zákonem. Ve věci se však nejednalo o součet více osobních příplatků, ale o zvýšení jediného příplatku.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasil se stěžovatelkou v tom, že jí při ustanovení na nové služební místo nezanikl její nárok na již přiznaný osobní příplatek, a proto jí bylo rozhodnutím ze dne 28. 7. 2017, č. 756/2017, přiznáno doplacení osobního příplatku za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009. Upozornil, že rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, došlo ke změně výše osobního příplatku, a pokud se stěžovatelka této změně nebránila, nabylo toto rozhodnutí právní moci; osobní příplatek stěžovatelky byl proto snížen na 1 500 Kč. Podle žalovaného rozhodnutím o změně příplatku došlo ke změně výše přiznaného nároku původního rozhodnutí ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009; stěžovatelka proto nemohla mít více služebních příplatků v jednom časovém období. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že je přezkoumatelné a řádně odůvodněné. Žalovaný pak uvedl, že v napadeném rozhodnutí vypořádal všechny připomínky, které měly k rozhodnutí vztah; k otázce spojení řízení upozornil, že způsob vedení řízení je výlučně na služebním funkcionáři. V uvedených případech se jednalo o rozhodnutí o zvýšení osobního příplatku a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o doplacení služebního příjmu a každá tato projednávaná věc měla jiný předmět řízení; setrval proto na názoru, podle něhož by spojení řízení znepřehlednilo vedená řízení. K posouzení námitek obsažených v odvolání čl. III bod 1 až 3 uvedl, že námitky směřovaly proti rozhodnutí ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014, a proto se jimi nezabýval.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[13] Kasační stížnost není důvodná.

III. A K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku soudu

pokračování

[14] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Důvody pro podání kasační stížnosti obsažené pod písmenem d) citovaného ustanovení mohou představovat jednak nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, nebo mohou spočívat v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost je takovou vadou řízení, kterou je Nejvyšší správní soud povinen se zabývat i pokud by ji stěžovatel nenamítal. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že za nesrozumitelné rozhodnutí lze obecně považovat takové rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Pod pojmem nedostatek důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75).

[15] Jelikož stěžovatelka v kasační stížnosti blíže nespecifikovala, v čem spatřuje nepřezkoumatelnost, případně jinou vadu řízení, Nejvyšší správní soud vypořádal tuto námitku pouze v obecné rovině, a proto konstatuje, že městský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vypořádal všechny námitky uplatněné v žalobě a jeho rozhodnutí vyhovovalo výše uvedeným požadavkům plynoucím z ustálené judikatury. Námitku důvodnou neshledal.

III. B K námitce nevypořádání odvolacích námitek

[16] Stěžovatelka nesouhlasila s posouzením námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného.

[17] Z odvolání podaného stěžovatelkou dne 22. 10. 2014 je patrné, že směřuje jak proti rozhodnutí ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014, kterým byla zamítnuta její žádost o doplatek služebního příjmu, tak proti rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014, kterým jí byl zvýšen osobní příplatek na výši 2 530 Kč (napadené prvostupňové rozhodnutí v nyní projednávané věci). Stěžovatelka namítala, že námitka nepřezkoumatelnosti (čl. III bod 1) směřovala do obou citovaných rozhodnutí. Z uvedené části odvolání je patrné, že považovala za nepřezkoumatelné zejména tvrzení o údajných příslušnících, kterým mělo být přiznáno osobní hodnocení při stanovení osobního příplatku; za nepřezkoumatelnou považovala i část rozhodnutí zabývající se diskriminací. Správní orgán se pak podle ní nevypořádal ani s veškerou argumentací a námitkami, které uvedla v žádosti, a s dalšími vyjádřeními. Nepřezkoumatelnost měla spočívat také ve vnitřní rozpornosti argumentace správního orgánu (správní orgán nebral v úvahu záznamy příslušníků a jejich obsah a rozhodoval nezávisle na obsahu

těchto záznamů). Nejvyšší správní soud souhlasí v posouzení této otázky městským soudem. Z napadeného prvostupňového rozhodnutí je patrné, že v něm nebyly žádným způsobem řešeny otázky jiných příslušníků, ani diskriminace, a že se vypořádalo s argumentací uvedenou v její žádosti. Námitka nepřezkoumatelnosti směřuje výhradně do odůvodnění rozhodnutí ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014, o zamítnutí žádosti žalobkyně o doplacení služebního příjmu. O nepřezkoumatelnosti pak nesvědčí ani to, že městský soud označil prvostupňové rozhodnutí za „minimalistické“; naopak tato argumentace soudu měla poukázat na to, že prvostupňové rozhodnutí je stručným rozhodnutím obsahujícím toliko odkaz na příslušné ustanovení zákona, podle něhož byl stěžovatelce zvýšen osobní příplatek, datum, od kterého jí zvýšený osobní příplatek náleží, a výši tohoto příplatku. Z odůvodnění je pak patrné, že ke zvýšení příplatku došlo za plnění úkolů v rámci výkonu služby a zvládnutí činnosti při operačním řízení na Integrovaném operačním středisku. Soud tak popřel argumentaci stěžovatelky, podle níž se žalovaný nevypořádal s námitkami nepřezkoumatelnosti ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí žádné vady vytykané stěžovatelkou neobsahovalo. Označení tohoto rozhodnutí za „minimalistické“ tak svědčí toliko o jeho v zásadě „formulářovém“ či „vzorovém“ znění, které žádným způsobem nezohledňuje jiné příslušníky, či diskriminaci, ale stručně uvádí důvody pro zvýšení osobního příplatku, jak je shora uvedeno. Tato stručnost však není žádnou vadou, neboť rozhodnutí splňuje požadavky stanovené zákonem a později vyjasněné také v judikatuře Nejvyššího správního soudu. K těmto požadavkům se Nejvyšší správní soud vyjádří v další části tohoto rozhodnutí.

[18] Stěžovatelka pak namítala, že rovněž body 2 a 3 čl. III odvolání směřovaly do obou napadených rozhodnutí. Ve vztahu k těmto bodům souhlasí Nejvyšší správní soud s městským soudem, že tato část odůvodnění odvolání je jen rekapitulací postupu stěžovatelky a obsahuje pouze minimum projednatelných odvolacích námitek. Tyto námitky, jak je uvedeno u předchozího bodu rozhodnutí, nadto směřovaly taktéž proti rozhodnutí ze dne 13. 10. 2014, č. 6311/2014, o zamítnutí žádosti žalobkyně o doplacení služebního příjmu a nikoliv proti nyní projednávanému prvostupňovému rozhodnutí. K tomuto závěru ostatně směřuje samotná argumentace stěžovatelky v odvolání, která v něm uvedla, že služební funkcionář jednal v rozporu se zákonem, pokud nerozhodl o osobním příplatku a následně nedošlo k jeho vyplacení; stěžovatelka pak pouze na okraj poznamenala, že z procesní opatrnosti brojí zároveň proti rozhodnutí ze dne 30. 9. 2014, č. 5829/2014. Z její argumentace však není zřejmé, že by námitky měl žalovaný vypořádat také ve vztahu k nyní posuzovanému rozhodnutí, kterým jí byl zvýšen osobní příplatek. Žalovaný proto nepochybil, pokud se těmito námitkami, které nesměřovaly proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí, nezabýval, ale zohlednil toliko námitky dotýkající se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zvýšení osobního příplatku. Jedinou relevantní námitkou byla v tomto ohledu námitka kumulace osobních příplatků, kterou se žalovaný zabýval na str. 7 napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud neshledal pro shora uvedené námitku důvodnou.

III. C K námitce nevedení společného řízení

[19] Stěžovatelka nesouhlasila ani s posouzením námitky týkající se nevedení společného řízení. Povinnost služebního funkcionáře přistoupit ke spojení řízení a vést

pokračování

dále jen jedno společné řízení odvozovala ze znění § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), ve spojení s § 6 odst. 2 citovaného zákona. Stěžovatelka byla dle svých slov neúměrně zatěžována náhradou nákladů právního zastoupení.

[20] Ze stěžovatelkou citovaného ustanovení § 140 s. ř. vyplývá, že správní orgán může spojit na požádání účastníka nebo z moci úřední různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, jestliže tomu nebrání povaha věci, účel řízení nebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků.

[21] Z uvedeného je patrné, že ve správním řízení je stanovena toliko „možnost“ spojit různá probíhající správní řízení. Ze zákona je tedy patrné, že není povinností správního orgánu společná řízení vést, nejsou-li pro to splněny podmínky a není-li vedení společného řízení považováno za vhodné. Žalovaný odůvodnil nevyhovění návrhu na spojení věcí na str. 7 napadeného rozhodnutí, když konstatoval, že spojení věcí by zavedlo příčinu k nepřehlednosti ve vztahu k samotným odvolacím řízením. Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovaným i městským soudem; v obou odvoláním napadených rozhodnutích byla účastnicí stěžovatelka, předmět těchto projednávaných věcí byl však odlišný. Zatímco v nyní projednávané věci šlo o obranu proti rozhodnutí o zvýšení osobního příplatku, ve druhé věci se stěžovatelka domáhala doplacení osobního příplatku za již uplynulá období. Ačkoliv stěžovatelka argumentaci v obou projednávaných věcech značně provázala a zakládala ji na stejných nebo obdobných námitkách, nelze klást žalovanému k tíži, že řízení nevedla společně, neboť jejich předmět se skutečně liší. V projednávané věci by tedy teoreticky bylo možné společná řízení vést, z důvodu vhodnosti a přehlednosti však žalovaný postupoval tak, že vedl řízení odděleně, což mu zákon umožňuje, a Nejvyšší správní soud shodně s ním považuje tento závěr za logický a odůvodněný. Námitka není pro uvedené důvodná.

III. D K námitkám týkajícím se snížení osobního příplatku

[22] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že městský soud posoudil nesprávně charakter rozhodnutí ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009. Svou argumentaci v žalobě i kasační stížnosti založila na nesouhlasu s postupem správních orgánů, které podle ní měly nezákonně snížit její osobní příplatek. Nejvyšší správní soud pro přehlednost shrnuje následující skutečnosti zjevné z obsahu spisů.

[23] Stěžovatelce byl rozhodnutím náměstka ze dne 17. 2. 2009, č. 1598/2009, zvýšen osobní příplatek na 2 100 Kč. Stěžovatelka byla následně rozhodnutím ze dne 27. 4. 2009, č. 2423/2009, odvolána z doposud obsazené pozice a byla ustanovena na místo komisaře; rozhodnutí obsahovalo také vymezení příjmu, přičemž ve výrokové části tohoto rozhodnutí nebyl žádným způsobem řešen osobní příplatek.

[24] Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2009, č. 5282/2009, přiznal náměstek stěžovatelce osobní příplatek ve výši 1 500 Kč.

[25] Napadeným prvostupňovým rozhodnutím zvýšil náměstek stěžovatelce osobní příplatek na 2 530 Kč.

[26] Stěžovatelka argumentovala tím, že osobní příplatek přiznaný rozhodnutím č. 1598/2009 jí nebyl nikdy odňat, a proto došlo k jeho dalšímu zvýšení následujícím rozhodnutím o jeho přiznání (č. 5282/2009) na celkovou výši 3 600 Kč, neměla tedy důvod se bránit proti předchozímu rozhodnutí, neboť nevěděla, že správní orgán postupoval v rozporu s judikaturou a zákonem.

[27] Nejvyšší správní soud stejně jako městský soud upozorňuje, že předmětem současného přezkumu je pouze prvostupňové rozhodnutí o zvýšení osobního příplatku stěžovatelky na výši 2 530 Kč a na něj navazující napadené rozhodnutí žalovaného, který jím zamítl podané odvolání. Zdejší soud proto nemůže přezkoumávat zákonnost jiných dřívějších rozhodnutí, která byla samostatně přezkoumatelná. Nejvyšší správní soud žádným způsobem nespornuje závěry plynoucí z rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014 - 46, který podrobně pojednal o kontinuitě osobního příplatku. Na stěžovatelčinu věc ovšem nelze tento rozsudek bez dalšího vztáhnout. Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že jí po přeložení na jinou pracovní pozici v situaci, kdy nebylo žádným způsobem rozhodnuto o jejím osobním příplatku, i nadále náležel dříve přiznaný osobní příplatek. Jak ostatně poukázal žalovaný, stěžovatelce byla část osobního příplatku za období od 1. 5. 2009 do 30. 11. 2009 přiznána zpětně. Nejvyšší správní soud však nemůže přisvědčit dalším námitkám stěžovatelky, podle nichž se nevypořádal městský soud dostatečně s charakterem rozhodnutí č. 5282/2009; městský soud totiž neměl povinnost se posouzením tohoto rozhodnutí zabývat. Jak je uvedeno již shora, předmětem přezkumu v nyní posuzované věci bylo rozhodnutí o zvýšení osobního příplatku. Z argumentace uplatněné v žalobě i v kasační stížnosti je přitom zřejmé, že stěžovatelka nesouhlasí s dříve přiznanou výší osobního příplatku.

[28] Rozhodnutí č. 5282/2009 bylo samostatným rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 122 služebního zákona, kterým byl stěžovatelce přiznán osobní příplatek ve výši 1 500 Kč. Stěžovatelka měla možnost se proti tomuto rozhodnutí bránit, obdobně jako této možnosti využila v nyní projednávané věci; to však neučinila. Ačkoliv ustálená judikatura vyžaduje v případě odejmutí či snížení osobního příplatku řádné odůvodnění, čemuž odůvodnění udělení osobního příplatku za odvedení kvalitní práce (při jeho současném snížení ze 2 100 Kč na 1 500 Kč) nevyhovělo, není tato skutečnost předmětem přezkumu v nyní projednávané věci. Stěžovatelka může sporovat toliko odůvodnění rozhodnutí, jímž došlo ke zvýšení jejího osobního příplatku na 2 530 Kč.

[29] Nejvyšší správní soud pro uvedené souhlasí s městským soudem, že rozhodnutím č. 5282/2009 byl stěžovatelce fakticky snížen osobní příplatek na 1 500 Kč, a proto tedy současně původní rozhodnutí o zvýšení osobního příplatku na výši 2 100 Kč nemohlo být bráno v potaz; není totiž možné, aby zde existovalo původní rozhodnutí o osobním příplatku ve výši 2 100 Kč, který by bylo možné sčítat dohromady s uvedeným dalším osobním příplatkem tak, aby jí náležel příplatek v celkové výši 3 600 Kč. K rozhodování o osobním příplatku dochází na podkladě § 122 odst. 1 služebního zákona, kterým je osobní příplatek přiznán, změněn nebo odňat. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne

pokračování

26. 8. 2009, č. j. 3 Ads 86/2008 - 80, konstatoval, že „[v] odůvodnění rozhodnutí o osobním příplatku musí služební funkcionář uvést, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval. Je nezbytné, aby rozhodnutí vycházelo z prokazatelných důkazních prostředků, které přesvědčují nejen adresáta rozhodnutí, ale i odvolací orgán o věcné správnosti změny osobního příplatku. To platí nejen o situaci, kdy je osobní příplatek odnímán nebo snižován, ale i o situaci, kdy je osobní příplatek rozhodnutím přiznáván nebo zvyšován. I když to zákon výslovně nestanoví, o změně osobního příplatku (zvýšení, snížení nebo odejmutí) příslušníka rozhoduje služební funkcionář v závislosti na plnění podmínek stanovených pro jeho přiznání.“ Vzhledem k tomu, že v nynější věci došlo ke zvýšení osobního příplatku, které bylo řádně odůvodněno plněním úkolů v rámci výkonu služby a zvládnutím činností při operačním řízení, nelze po této stránce prvostupňovému rozhodnutí s odkazem na ustálenou judikaturu v tomto směru nic vytknout. Jelikož nebylo pro shora uvedené možné přijmout argumentaci stěžovatelky, podle níž jí náležel osobní příplatek ve výši 3 600 Kč, není ani po této stránce možno napadenému prvostupňovému rozhodnutí nic vytknout, neboť jím nedošlo ke snížení osobního příplatku. Nejvyšší správní soud se proto ani v tomto ohledu s námitkami stěžovatelky neztotožnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první, s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu